

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ποίημα του βασιλέως Θεοδώρου Δούκα του Λασκάρεως.

Ευλογήσαντος του ιερέως λέγομεν τον παρόντα ψαλμόν.

Ψαλμός ρμβ' (142).

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώπιον σου την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου.

Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιον σου πας ζών.

Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου.

Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος· και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμα μου, εν εμοί εταράχθη καρδιά μου.

Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων.

Διεπέτασα προς σε τας χείρας μου, η ψυχή μου ως γη άνυδρος σοι.

Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμα μου.

Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον.

Ακουστόν ποιήσόν μοι το πρωί το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου.

Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου.

Το πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου· και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλος σου ειμί.

Και ευθύς το Θεός Κύριος, μετά των στίχων αυτού εξ ἑκατέρων των χορών.

Εἶτα τα παρόντα τροπάρια. Ἦχος δ'

Τη Θεοτόκω εκτενώς νυν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί και ταπεινοί και προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, εφ' ἡμῖν σπλαγχνισθείσα· σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων· μη αποστρέψης σου δούλοι κενούς· σε γαρ και μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Δόξα. Το αυτό. Και νυν.

Ου σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι· ειμή γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τις ἡμᾶς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων; τις δε διεφύλαξεν, ἕως νυν ελευθέρους; ουκ αποστῶμεν Δέσποινα εκ σου· σου γαρ δούλους σώζει αεί εκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα ἔλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμῶν σου ἐξάλειψον το ἀνόμημά μου. Επί πλείον πλύνον με ἀπό της ανομίας μου, και ἀπό της αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι την ανομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, και η αμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστί δια παντός. Σοι μόνω ἤμαρτον και το πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως αν δικαιωθῆς εν τοις λόγοις σου και νικήσης εν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις ἐκίσσησέ με η μήτηρ μου. Ἰδού γαρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τα ἀδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με υσσώπω και καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν και ευφροσύνην ἀγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον το πρόσωπόν σου ἀπό των αμαρτιῶν μου και πάσας τας ανομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον εν ἐμοί ο Θεός, και πνεύμα ευθές ἐγκαίνισον εν τοις ἐγκάτοις μου. Μη ἀπορρίψης με ἀπό του προσώπου σου, και το πνεύμα σου το ἅγιον μη ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι την ἀγαλλίασιν του σωτηρίου σου, και πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τας οδοὺς σου, και ἀσεβεῖς ἐπὶ σε ἐπιστρέψουσι. Ρύσαι με ἐξ αἱμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτήριας μου· ἀγαλλιάσεται η γλῶσσα μου την δικαιοσύνην σου. Κύριε, τα χεῖλη μου ἀνοίξεις, και το στόμα μου ἀναγγελεῖ την αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἀν' ὀλοκαυτώματα ουκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεύμα συντετριμμένον καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, εν τη εὐδοκία σου την Σιών και οἰκοδομηθήτω τα τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορά και ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ το θυσιαστήριόν σου μύσχους.

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ο Ειρμός.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα και διελούσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δε φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάρια.

Των λυπηρών επαγωγαί χειμάζουσι την ταπεινήν μου ψυχήν, και συμφορών νέφη, την εμήν καλύπτουσι, καρδίαν Θεονύμφευτε· αλλ' η φως τετοκυία, το θείον και προαιώνιον, λάμπων μοι το φως το χαρμόσυνον.

Εξ αμέτρητων αναγκών και θλίψεων, και εξ εχθρών δυσμενών, και συμφορών βίου, λυτρωθείς Πανάχραντε, τη κραταιά δυνάμει σου, ανυμνώ μεγαλώνω, την άμετρόν σου συμπάθειαν, και την εις εμέ σου παράκλησιν.

Νυν πεποιθώς επί την σην κατέφυγον, αντίληψιν κραταιάν, και προς την σην σκέπην, ολοψύχως έδραμον, και γόνυ κλίνω Δέσποινα, και θρηνώ και στενάζω, μη με παρίδης τον άθλιον, των Χριστιανών καταφύγιον.

Ου σιωπήσω του βοάν τρανώτατα, τα μεγαλεία τα σα, ειμή γαρ συ Κόρη, πάντοτε προΐστασο, υπέρ εμού πρεσβεύουσα, τω Υιώ και Θεώ σου, τις εκ τοσούτου με κλύδωνος, και δεινών κινδύνων ερρύσατο.

Ωδή γ'. Ο Ειρμός.

Ουρανίας αγίδος, οροφουργέ Κύριε, και της Εκκλησίας δομήτορ, συ με στερέωσον, εν τη αγάπη τη ση, των εφετών η ακρότης, των πιστών το στήριγμα, μόνη φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Απορήσας εκ πάντων, οδυνηρώς κράζω σοι· πρόφθασον θερμή προστασία, και σην βοήθειαν, δός μοι τω δούλω σου, τω ταπεινώ και αθλίω, τω την σην αντίληψιν, επιζητούντι θερμώς.

Εθαυμάστωσας όντως, νυν επ' εμοί Δέσποινα, τας ευεργεσίας σου Κόρη, και τα ελέη σου· όθεν δοξάζω σε, και ανυμνώ και γεραίρω, την πολλήν και άμετρον, κηδεμονίαν σου.

Καταιγίς με χειμάζει, των συμφορών Δέσποινα, και των λυπηρών τρικυμιαί, καταποντίζουσιν· αλλά προφθάσασα, χείρα μοι δος βοηθείας, η θερμή αντίληψις, και προστασία μου.

Αλήθη Θεοτόκον, ομολογώ Δέσποινα, σε την του θανάτου το κράτος, εξαφανίσασαν· ως γαρ φυσίζωος, εκ των δεσμών των του άδου, προς ζωήν ανήγαγες, εις γην με ρεύσαντα.

Διάσωσον από κινδύνων τους δούλους σου Θεοτόκε, ότι πάντες μετά Θεόν εις σε καταφεύγομεν, ως άρρηκτον τείχος και προστασίαν.

Επίβλεψον εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Κάθισμα. Ήχος β'. Τα άνω ζητών.

Πρεσβεία θερμή, και τείχος απροσμάχητον, ελέους πηγή, του κόσμου καταφύγιον, εκτενώς βοώμεν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, και εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, η μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ωδή δ'. Ο Ειρμός.

Συ μου ισχύς Κύριε, συ μου και δύναμις, συ Θεός μου, συ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς, κόλπους μη λιπών, και την ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος· διό συν τω προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω· Τη δυνάμει σου δόξα φιλόνηθρε.

Τροπάρια.

Και πού λοιπόν, άλλην ευρήσω αντίληψιν; πού προσφύγω; πού δε και σωθήσομαι; τίνα θερμήν έξω βοηθόν, θλίψεσι του βίου και ζάλαις οίμοι! κλονούμενος; Εις σε μόνην ελπίζω, και θαρρώ και καυχώμαι, και προστρέχω τη σκέπη σου· σώσον με.

Τον ποταμόν, τον γλυκερόν του ελέους σου, τον πλουσίαις δωρεαίς δροσίσαντα, την παναθλίαν και ταπεινήν, πάναγνε ψυχήν μου, των συμφορών και των θλίψεων, καμίνω φλογισθείσαν, μεγαλύνω κηρύττω, και προστρέχω τη σκέπη σου· σώσον με.

Σε την αγνήν, σε την Παρθένον και άσπιλον, μόνην φέρω, τείχος απροσμάχητον, καταφυγήν σκέπην κραταιάν, όπλον σωτηρίας· μη με παρίδης τον άσωτον, ελπίς απηλπισμένων, ασθενών συμμαχία, θλιβομένων χαρά και αντίληψις.

Πώς εξειπείν, σου κατ' αξίαν δυνήσομαι, τους αμέτρους, οικτιρμούς ω Δέσποινα, τους την εμήν πάντοτε ψυχήν, δεινώς πυρουμένην, ως ύδωρ περιδροσίσαντας;

Αλλ' ω της σης προνοίας, και της ευεργεσίας, ης αφθόνως αυτός παραπήλαυσα!

Ωδή ε'. Ο Ειρμός.

Ίνα τι με απώσω, από του προσώπου σου το φως το άδυτον, και εκάλυψέ με, το αλλότριον σκότος τον δείλαιον; Αλλ' επίστρεψόν με, και προς το φως των εντολών σου, τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Ευχαρίστως βοώ σοι· χαίρε Μητροπάρθενε, χαίρε Θεόνυμφε· χαίρε θεία σκέπη, χαίρε όπλον και τείχος απόρθητον· χαίρε προστασία, και βοηθέ και σωτηρία, των εις σε προστρεχόντων εκ πίστεως.

Οι μισούντες με μάτην, βέλεμνα και ξίφη και λάκκον ηυτρέπισαν, και επιζητούσι, το πανάθλιον σώμα σπαράξαι μου, και καταβιάσαι, προς γην Αγνή επιζητούσιν· αλλ' εκ τούτων προφθάσασα σώσον με.

Από πάσης ανάγκης, θλίψεως και νόσου και βλάβης με λύτρωσαι, και τη ση δυνάμει, εν τη σκέπη σου φύλαξον άτρωτον, εκ παντός κινδύνου, και εξ εχθρών των πολεμούντων, και μισούντων με Κόρη πανύμητε.

Τί σοι δῶρον προσάξω, της ευχαριστίας ανθ' ὧνπερ ἀπήλαυσα, των σων δωρημάτων, και της σης ἀμέτρητου χρηστότητος; Τοιγαρὸν δοξάζω, υμνολογῶ και μεγαλύνω, σου την ἀμετρον προς με συμπάθειαν.

Ὡδή ς'. Ο Ειρμός.

Την δέησιν, εκχεῶ προς Κύριον, και αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τας θλίψεις, ὅτι κακῶν η ψυχὴ μου ἐπλήσθη, και η ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· και δέομαι ὡς Ἰωνάς· Εκ φθοράς ο Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Τα νέφη, των λυπηρῶν ἐκάλυψαν, την ἀθλίαν μου ψυχὴν και καρδίαν, και σκοτασμόν ἐμποιοῦσι μοι Κόρη· ἀλλ' η γεννήσασα φως το ἀπρόσιτον, ἀέλασον ταῦτα μακράν, τη ἐμπνεύσει της θείας πρεσβείας σου.

Παράκλησιν, εν ταις θλίψεσιν οἶδα, και των νόσων ἰατρον σε γινώσκω, και παντελή συντριμμὸν του θανάτου, και ποταμόν της ζωῆς ἀνεξάντλητον, και πάντων των εν συμφοραῖς, ταχινήν και οξειαν ἀντίληψιν.

Ου κρύπτω σου, τον βυθόν του ἐλέους, και την βρύσιν των ἀπείρων θαυμάτων, και την πηγὴν την ἀέναον ὄντως, της προς ἐμέ συμπαθείας σου Δέσποινα, ἀλλ' ἀπασιν ὁμολογῶ, και βοῶ και κηρύττω και φθέγγομαι.

Ἐκύκλωσαν, αι του βίου με ζάλαι, ὡσπερ μέλισσαι κηρίον Παρθένε, και την ἐμὴν κατασχούσαι καρδίαν, κατατιτρώσκουσι βέλει των θλίψεων· ἀλλ' εὐροίμι σε βοηθόν, και διώκτην και ρύστην Πανάχραντε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τους δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ

Θεόν εις σε καταφεύγομεν, ὡς ἀρρηκτον τείχος και προστασίαν.

Ἀχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων των ἡμερῶν τεκούσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Προστασία των Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία προς τον Ποιητὴν ἀμετάθετε, μη παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς· ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ εις την βοήθειαν ἡμῶν, των πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εις πρεσβείαν, και σπεύσον εις ἱκεσίαν, η προστατεύουσα αεί, Θεοτόκε των τιμώντων σε.

Ευαγγέλιον.

Ἐκ του κατὰ Λουκάν (κεφ. ι' 38 και ια' 27).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσήλθεν ο Ἰησοῦς εις κώμην τινά· γυνὴ δε τις, ὀνόματι Μάρθα, υπεδέξατο αὐτόν εις τον οἶκον αὐτῆς. Και τήδε ἦν ἀδελφὴ, καλουμένη Μαρία, η και παρακαθήσασα παρά τους πόδας του Ἰησοῦ, ἤκουε των λόγων αὐτοῦ· η δε Μάρθα περιεσπάτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστάσα δε εἶπε· Κύριε, ου μέλει σοι, ὅτι η

αδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἶπέ οὖν αὐτὴ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Αποκριθεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοί, οὐς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενούγγε, μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Και νυν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα· Ἐλέησον με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλέός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην αποθεμένοι.

Μη καταπιστεύσης με, ἀνθρωπινὴ προστασία, Παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου σου· θλίψις γὰρ ἔχει με, φέρειν οὐ δύναμαι, τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα· σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδέ πού προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος. Καὶ παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλὴν σου· Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μὴ μου παρίδῃς τὴν δέησιν· το συμφέρον ποιήσον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοι, κατηχυμένος ἀπὸ σου ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων υπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζόμενων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ὁ ἱερεύς.

Σώσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς· ὑψώσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς πανάχραντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ αειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων ἱκεσίαις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Αποστόλων· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν, μεγάλων ἱεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), καὶ πάντων σου τῶν

Αγίων. Ικετεύομέν σε, μόνη πολυέλεε Κύριε· επάκουσον ημών των αμαρτωλών δεομένων σου, και ελέησον ημάς.

Κύριε ελέησον **ιβ'.** **Μετά δε το** Ελέει και οικτιρμοίς, αποπληρούμεν τας λοιπάς ωδάς του κανόνος.

Ωδή ζ'. Ο Ειμός.

Παῖδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν την φλόγα θαρσαλέως, και εις δρόσον το πυρ μετέβαλον βοώντες· Ευλογητός ει Κύριε, ο Θεός εις τους αιώνας.

Τροπάρια.

Φως η τεκούσα Θεοτόκε, σκοτισθέντα με νυκτί αμαρτημάτων, φωταγωγήσον συ, φωτός ούσα δοχείον, το καθαρόν και άμωμον, ίνα ποθώ σε δοξάζω.

Σκέπη γενού και προστασία, και αντίληψις και καύχημα Παρθένε, γυμνωθέντι μοι νυν, απάσης βοηθείας, αβοήθητων δύναμις, και ελπίς απηλπισμένων.

Όλη ψυχή και διανοία, και καρδιά σε και χείλεσι δοξάζω, απολαύσας των σων, μεγάλων χαρισμάτων· αλλ' ω της σης χρηστότητος, και απείρων σου θαυμάτων!

Βλέψον ιλέω όμματί σου, και επίσκεψαι την κάκωσιν ην έχω, και δεινών συμφορών, και βλάβης και κινδύνων, και πειρασμών με λύτρωσαι, αμετρήτω σου ελέει.

Ωδή η'. Ο Ειμός.

Τον εν όρει αγίω δοξασθέντα, και εν βάτω πυρί το της Αειπαρθένου, τω Μωυσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεΐτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Τροπάρια.

Δια σπλάγγνα ελέους σου Παρθένε, μη παρίδης σεμνή, ποντούμενόν με σάλω, βιωτικών κυμάτων, αλλά δίδου μοι χείρα βοηθείας, καταπονουμένω, κακώσεσι του βίου.

Περιστάσεις και θλίψεις και ανάγκαι, εύροσάν με Αγνή, και συμφοραί του βίου, και πειρασμοί με πάντοθεν εκύκλωσαν· αλλά πρόστηθί μοι, και αντιλαβού μου, τη κραταιά σου σκέπη.

Εν ταις ζάλαις εφεύρον σε λιμένα, εν ταις λύπαις χαράν και ευφροσύνην, και εν ταις νόσοις ταχινήν βοήθειαν, και εν τοις κινδύνοις, ρύστιν και προστάτιν, εν τοις πειρατηρίοις.

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε θεία και μανναδόχε στάμνε, χαίρε χρυσή λυχνία, λαμπάς άσβεστος, χαίρε των παρθένων, δόξα και μητέρων, ωράισμα και κλέος.

Ωδή θ'. Ο Ειρμός.

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, και της γης κατεπλάγη τα πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοις άνθρωποις σωματικός, και η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωρότερα των ουρανών· διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων και ανθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Προς τίνα καταφύγω άλλην Αγνή; πού προσδράμω λοιπόν και σωθήσομαι; πού πορευθώ; ποίαν δε εφεύρω καταφυγήν; ποίαν θερμήν αντίληψιν; ποίον εν ταις θλίψεσι βοηθόν; Εις σε μόνην ελπίζω, εις σε μόνην καυχώμαι, και επί σε θαρρών κατέφυγον.

Ουκ έστιν αριθμήσασθαι δυνατόν, μεγαλεία τα σα Θεονύμφευτε, και τον βυθόν, τον ανεξερεύνητον εξειπείν, των υπέρ νουν θαυμάτων σου, των τετελεσμένων διηλεκώς, τοις πόθω σε τιμώσι, και πίστει προσκυνούσιν, ως αληθή Θεού λοχεύτριαν.

Εν ύμνοις ευχαρίστοις δοξολογώ, και γεραίρω το άμετρον έλεος, και την πολλήν, δύναμίν σου ομολογώ· και τας ευεργεσίας σου, ας υπερεκένωσας εις εμέ, κηρύττω, μεγαλύνω, ψυχή τε και καρδιά, και λογισμώ και γλώσση πάντοτε.

Την δέησίν μου δέξαι την πενιχράν, και κλαυθμόν μη παρίδης και δάκρυα, και στεναγμόν, αλλ' αντιλαβού μου ως αγαθή, και τας αιτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γαρ πάντα ως πανσθενούς, Δεσπότου Θεού Μήτηρ, ει νεύσεις έτι μόνον, προς την εμήν οικτράν ταπεινώσιν.

Και ευθύς το Άξιον εστίν ως αληθώς.

Και θυμιά ο ιερεύς το θυσιαστήριον και τον ναόν, ή τον οίκον, όπου ψάλλεται η Παράκλησις, και ημείς ψάλλομεν τα παρόντα Μεγαλυνάρια.

Την υψηλοτέρα των ουρανών, και καθαρωτέρα, λαμπηδόνων ηλιακών, την λυτρωσαμένην, ημάς εκ της κατάρας, την Δέσποιναν του κόσμου, ύμνοις τιμήσωμεν.

Από των πολλών μου αμαρτιών, ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή· προς σε καταφεύγω, την Κεχαριτωμένην· ελπίς απηλπισμένων, συ μοι βοήθησον.

Δέσποινα και Μήτηρ του Λυτρωτού, δέξαι παρακλήσεις, αναξίων σων ικετών, ίνα μεσιτεύσης, προς τον εκ σου τεχθέντα· ω Δέσποινα του κόσμου, γενού μεσίτρια.

Ψάλλομεν προθύμως σοι την ωδήν, νυν τη πανυμνήτω, Θεοτόκω χαρμονικώς· μετά του Προδρόμου, και πάντων των Αγίων, δυσώπει Θεοτόκε, του οικτειρήσαι ημάς.

Άλαλα τα χείλη των ασεβών, των μη προσκυνούντων, την Εικόνα σου την σεπτήν, την ιστορηθείσαν, υπό του Αποστόλου, Λουκά Ιερωτάτου, την Οδηγήτριαν.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Είτα· Τρισάγιον, Παναγία Τριάς, Πάτερ ημών, και γεγωνοτέρα τη φωνή τα παρόντα
εξαποστειλάρια.

Ἦχος γ'.

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τω χωρίω, κηδεύσατέ
μου το σώμα· και συ, Υιέ και Θεέ μου, παράλαβε μου το πνεύμα.

Ο' γλυκασμός των Αγγέλων, των θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η προστάτις,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου και ρύσαι, των αιωνίων βασανών.

Και σε μεσίτριαν έχω, προς τον φιλόανθρωπον Θεόν, μη μου ελέγξη τας πράξεις,
ενώπιον των Αγγέλων· παρακαλώ σε Παρθένε, βοήθησόν μοι εν τάχει.

Χρυσοπλοκάτατε πύργε, και δωδεκάτειχε πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα του
Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τον Δεσπότην.

Πηγή:

http://www.myriobiblos.gr/texts/greek/nectarios_prayers.htm